

Entrevista a Leopold Ortiz, candidat del PP al Congrés per València

“Tots tenim més d'una calavera dins l'armari”

Leopold Ortiz (Catadau, 1941), eurodiputat del PP. Abans de decantar-se per la política va amassar una suculentia formació europea i un substanciós currículum com a enginyer agrònom en l'empresa privada que el van dur a dirigir el Comitè de Gestió per a l'Exportació de Cítrics.

D'acord amb la seua passió europea, li deu haver costat decidir-se a canviar Estrasburg per Madrid, ¿no?

—Els meus objectius no han canviat: des de València, des d'Estrasburg o des de Madrid, són els mateixos. Es tracta de fer comprendre que aquest poble mereix més del que avui té, i al mateix temps que siga reconegut des de fora com a poble peculiar. Fa quatre anys que vaig fent política europea dirigida a València, quatre anys fent política valenciana amb vista a Europa, i ara hi ha la possibilitat de fer política des de Madrid amb mentalitat europea per a la Comunitat Valenciana.

—¿No l'han pressionat?

—No. Va ser una oferta. Em van dir que els interessaria que jo anara ací, que com ho veia jo, i en parlàrem. Vam fer matisacions i aplegàrem a un acord. I a treballar.

—Quan va acceptar ser candidat a les europees ho va fer com a independent. ¿Encara té aquesta condició?

—No, ja no és el cas, però jo continuaré sent independent tota la vida, és a dir que la independència de criteri per a mi és un dret sagrat. Quant a la militància, ja fa quasi dos anys que em vaig afiliar al PP, i per cert, que encara no tinc el carnet.

—¿És Leopold Ortiz qui s'identifica amb el que és el PP o és el PP qui s'identifica amb la dreta que vostè representa?

—Si parlem dels càrrecs orgànics, és un tema; si parlem de l'electorat, el concepte canvia. Lògicament, avui em trobe a gust dins la ideologia que maneja el PP quant a compromisos de govern i de programa polític, encara que respecte a les persones —com en tots els aspectes de la vida— em puc trobar més a gust amb unes que amb altres. Quant a les bases, el meu predicament i la meua forma d'actuar encaixen perfectament amb el perfil del votant del PP i d'altres que no ho són.

—¿Per què no hi encaixava abans?

—Hi havia el problema de la meua men-

talització política: jo no m'hi havia dedicat mai, si exceptuem l'experiència d'un mes que vaig tenir en Unió Valenciana per a les europees del 87. Per tant, volia sotmetre'm a una prova per veure si em trobava a gust en la política. I després, necessitava veure l'evolució del partit. El partit estava en un moment de refundació, i després del congrés de Sevilla vaig veure clar per on anaven els tirs: un partit que s'obria a tots els col·lectius, que defensava els regionalismes, que buscava l'homologació amb partits importants similars en Europa i el món. Per a mi són els tres factors decisius. I el nou temperament de la nova direcció del PP. I m'hi vaig afiliar.

—L'oferta, ara —com en l'anterior ocasió— ha vingut de Madrid, sense tocar vores.

—Bé, ací hi ha hagut, espontàniament, molta gent de base i amb càrrec orgànic que m'ho suggeria feia mesos. ¿Tu què fas a Europa? Vine-te'n ací. Coses per l'estil. Hi havia, per tant, un sentiment bastant ample. L'oferta: ¿l'oferta ha vingut directament...? Sí, però hi havia una certa predisposició en general per a poder tornar. I per altra part, ha estat decisiu que Madrid m'ofertara la possibilitat de ser el candidat de la tercera circumscripció més important d'Espanya.

—¿No ha ocasionat això alguna irritació dins el PP valencià, com sembla que ha passat a l'hora de confeccionar les llistes pel fet de situar un home seu, Guillermo Martínez?

—No hi ha hagut cap tipus de reticències. És més: quan es va reunir la junta electoral provincial ja comptaven amb el meu nom; Madrid, el que va fer és ratificar-lo. I quant a portar un home meu a la llista, crec que és prou normal que el número u porte algú —i no vull dir que els altres no siguen de la meua confiança— que ha estat treballant quatre anys amb mi a Estrasburg i Brussel·les. Sense crispació i sense reticències. La prova és que en 72

hores s'han conformat totes les llistes.

—S'ha dit, i el seu currículum ho reforça, que si guanya el PP les eleccions, vostè serà el ministre d'Agricultura.

—No vull jugar a futuribles. No m'agraden. Per la meua formació tècnica i professional, no puc entrar en aquest debat. El meu objectiu és traure els millors resultats per al PP.

—Hi ha una certa casuística: anar de candidat pel PP al Congrés de Diputats implica ser el pròxim candidat del partit per a la presidència de la Generalitat valenciana.

—És una afirmació que jo no acabe de compartir.

—Convindrà amb mi que va ser el cas de Pedro Agramunt, i que així es perfilava amb Manuel Broseta.

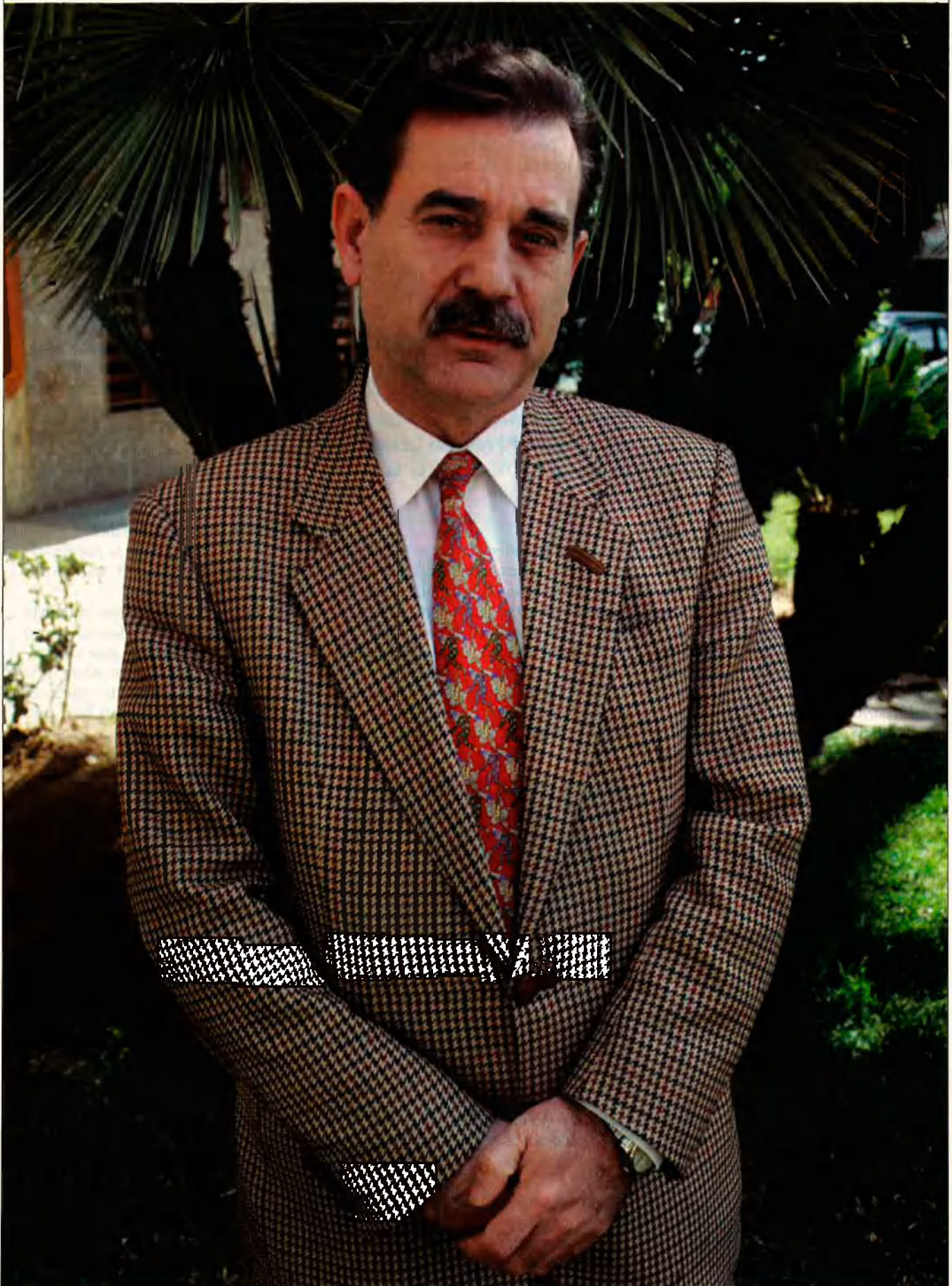
—Cadascú porta la seua trajectòria professional i política. Jo tinc el meu esquema mental i la meua manera de plantejar-me la política.

—I en el seu esquema, ¿entraria ser el candidat a la presidència de la Generalitat valenciana en les pròximes autonòmiques?

—Falten encara dos anys, i hi ha moltes coses pel mig encara. L'únic que em preocupa és traure el millor resultat possible en València per al PP i que José María Aznar pugua manar per majoria absoluta.

—Descartat de manera tràgica Manuel Broseta, ¿vostè és l'home que pot relançar el PP valencià?

—El cas de Broseta ha estat una tragèdia, efectivament, lamentable i irreparable, però jo no crec que això siga així: hi ha molts homes i moltes dones a València que poden servir perfectament per a relançar el punt d'encontre d'aquest poble amb la seua identitat, que és un dels objectius prioritaris —i no meu només, sinó compartit per molta gent—. Hi ha una cosa clara: la Constitució diu que Espanya és un estat d'autonomies diu, de fet, que Espanya és un estat federal. I si és un estat

federal, cal reforçar la Constitució i les autonomies. I això el PSOE no ho ha fet. I en aquesta línia, hi ha molta gent a València que està o no en política i per a la qual el punt d'encontre podria ser aquest objectiu de reforçar la identitat valenciana i avançar en el seu procés.

—*Sorprèn que la dreta formule això.*

—¿Per què?

—*Es una novetat en la dreta valenciana.*

—Bé, dreta i esquerra... La política no és estàtica, és dinàmica, i la ideologia va adaptant-se, afortunadament. Cada volta les discrepàncies ideològiques són menys entre els diferents partits polítics. Compararem els programes electorals i quasi tots diuen el mateix, excepte en coses molt específiques, on hi ha xicotetes —o grans— discrepàncies. Però afortunadament, en matèria d'ideologia política es van aproximant les postures. Sobretot, després dels esdeveniments mundials ocorreguts en els últims tres anys. Això ha canviat el panorama intel·lectual i ideològic del món civilitzat. Per tant, no cal aferrar-se a dreta i esquerra: el panorama és diferent, i això m'alegra molt. Avui un es pot trobar molt a gust en una formació política que fa quinze anys tenia un etiquetatge molt diferent a l'actual.

—*Però vostè és de dreta, ¿no?*

—Jo sóc qui sóc: ni de dreta ni d'esquerra. Sóc Leopold Ortiz, membre d'un partit polític, el PP...

—*Un partit de dreta.*

—Un partit *popular*, amb cabuda per al centre, el centre dreta, el centre esquerra...

—*Pràcticament com el PSOE.*

—Noo. No és igual, perquè una cosa és la que diuen ideològicament i una altra la que *fan* en la pràctica. I prova de la gran cabuda del PP és que ara mateix tenim unes jornades de treball on participen representants de dotze països de la CE, 162 diputats que encarnen diferents tendències però tots sota el paraigua de partit popular europeu: els grecs són menys demòcrata-cristians que els italians o els alemanys; els holandesos, com a demòcrata-cristians, són més socialdemòcrates que els portuguesos o els espanyols. És a dir que hi ha uns punts comuns que compartim amb maneres diferents de veure'ls.

—*El seu contrincant més immediat, Ciprià Ciscar (PSPV-PSOE), afirma que la seua candidatura forma part de la indefinició de liderat del PP.*

—El meu contrincant no és el senyor Ciscar, ni el senyor Lizondo, ni el senyor Peralta: és l'electorat valencià. He d'arribar a l'electorat valencià amb missatges molt

clars d'eficàcia de gestió i d'honestat de treball.

—*¿Com valora el candidat socialista?*

—Pel que el conec, podem fer una campanya sense el que algú vol, sense crispació ni desqualificacions, una campanya positiva. Cadascú que expresse el seu programa electoral i que intente guanyar-se

RAFA GIL

“Els vull a tots els electors, siguen d'UV, siguen d'Esquerra Unida, siguen del PSOE, siguen de la UPV.”

l'electorat. Jo vull amanyagar l'electorat perquè hi ha electors que en l'any 82 van votar el PSOE —i probablement feren bé votant-lo—, però que ara, després de l'experiència dels últims tres anys, vull que ho reconsideren i que no voten el PSOE. Ací qui mana i és sobirà és el poble, i el poble el que vol és que no li parlen d'etiquetats polítics: vol que li parlen de missatges, de credibilitat i de persones capaces

RAFA GIL

“Corrupció, en totes les societats del món, n'hi ha hagut, n'hi ha i n'hi haurà. El que no es pot fer és ser inoperant amb ella.”

de fer una gestió eficaç. I nosaltres som capaços de portar una gestió important a Madrid en defensa dels interessos valencians.

—*Diuen que vostè és un líder de dreta molt assessorat per l'esquerra.*

—Sóc una persona que sap distingir els amics i respectar les seues ideologies. Una

paraula clau per a mi és la tolerància. No es pot concebre una vida d'harmonia, de progrés i de benestar físic i anímic si no hi ha tolerància, diàleg, comprensió i solidaritat, quatre paraules claus per a mi. Aleshores, jo no tinc problemes si una persona és d'unes sigles o unes altres, si em cau bé. Ells m'aporten unes coses, jo els n'aportem unes altres. Tinc persones que em donen idees i altres a les quals jo en done. És un *toma y daca* correcte. I procure propiciar-lo.

—*El consideren l'enterrador d'UV.*

—No sóc responsable dels qualificatius d'altres persones. El meu objectiu prioritari és arribar a tot l'electorat, a totes les ideologies possibles, i dir que l'única opció útil, pràctica i positiva és votar el PP. Els vull a tots, excepte els que no respecten la llibertat i la democràcia. Els vull a tots, siguen d'UV, siguen d'Esquerra Unida, siguen del PSOE, siguen de la UPV.

—*Vostè freqüentava “la tercera via”, ¿no?*

—Hi tinc amics. Hi he participat, en conferències, col·loquis, tertúlies.

—*¿Però és partidari de la pacificació del conflicte lingüístic, si és que encara n'hi ha?*

—Sí, i jo voldria pensar que ja no n'hi ha, però no seria sincer si diguera que no hi ha conflicte. El conflicte està soterrat i val més que no isca, i quan aflore, a la més mínima, que es resolga de seguida. Si s'ha de fer algun pacte, que es faça, però d'una forma seriosa i definitiva. En aquesta línia constructiva, a mi em trobaran sempre, però per a crear més crispació, no.

—*En canvi, en l'intergrup de llengües i cultures minoritàries, vostè defensava actituds de secessió. ¿O estic equivocat?*

—El Consell d'Europa va encarregar fa nou anys un estudi a experts sobre el mapa de les llengües minoritàries i regionals a Europa, i simplement vaig constatar que en aquest informe del 21 d'abril de l'any 92, crec recordar, entregat oficiosament a les autoritats del Consell d'Europa perquè decidiren i redactaren la carta de llengües regionals i minoritàries, que ja està firmada per tots els ministres i ara està pendent de l'adhesió de tots els membres i de l'entrada en vigor que significa la ratificació de tots els parlaments nacionals, aleshores l'únic que jo vaig fer va ser constatar una evidència, que en Espanya hi ha quatre regions que tenen llengües minoritàries d'acord amb la Constitució i l'Estatut d'Autonomia.

—*Durant el franquisme, ¿què feia políticament Leopold Ortiz?*

—Vaig estar molt de temps fora. L'any

68 me'n vaig anar a París a estudiar: no vaig viure el maig però vaig viure el setembre.

—*¿El maig francès va significar alguna cosa per a vostè?*

—Indubtablement. Sobretot, una reflexió: Europa es trobava buida d'idees i necessitava una reforma. Va ser un revulsiu, quasi una ruptura del sistema de convivència existent. I després vaig estar a Bolonya, on vaig viure un ambient polític molt intens i interessant, i després a Londres...

—*¿Es cert que servia cerveses a Londres?*

—I rentava plats. Treballava en un restaurant i feia tot el que s'havia de fer. Vaig començar netejant plats, després en la cuina i més tard com a ajudant de cambrer. Però això va ser els anys 65 i 66. Després vaig tornar a Londres el 72.

—*¿El seu europeisme ve d'ací, d'aquests viatges?*

—Sí, i a banda sempre he tingut una gran curiositat per la política internacional. Sempre he pensat que les relacions humanes no tenen límits; com més viatges, veus que, siguen xinesos, siguen negres, siguen japonesos..., hi ha un factor comú humà, situacions i inquietuds molt similars a les teues, a pesar de la raça, la religió i la geografia. Això et serveix molt per a ponderar les teues actuacions i les teues ambicions; et fa ser més pacient.

—*La política nacional, ¿no li preocupava en aquells anys?*

—I tant com em preocupava.

Recordo que quan feren el referèndum aquell famós de la Ley Orgànica del Estado, en el qual vaig votar en blanc, em vaig encabotar a posar la papeleta en l'urna, com jo havia vist que ho feien per Europa, i em van dir que això no era legal, que jo no la podia posar.

—*¿No es va aproximar a l'oposició democràtica per a compartir inquietuds?*

—No. Jo vaig lluitar contra el franquisme a la meua manera, des de fora, perquè m'he passat del 68 al 82 vivint a l'estranger. Les morts de Carrero Blanco i Franco em van agafar fora.

—*Vostè representa una dreta renovada, i potser també José María Aznar, però immediatament després, en la mateixa llista, ve Martín Villa, nom amb ressonàncies traumàtiques per a una generació de demòcrates amb memòria.*

—He de dir-li que en aquest món tots tenim més d'una calavera dins l'armari. Ho

dic en el sentit de coses de les quals hem de penedir-nos. També el PSOE té coses i gents de què penedir-se. S'ha de ser condescendent en aquest sentit, i el millor exemple ens l'aporta un dels polítics més reconeguts a nivell mundial, un dels que han creat escola i història: Winston Churchill. Winston Churchill va començar com a conservador, es va passar al laborisme i després va ser un gran líder conservador una altra volta. I la història el reconeix com un gran polític. No hem de llevar a la gent el dret a canviar, i això no vol dir que no haja de pagar pel que haja fet malament.

—*¿En què notaran els valencians que vostè és diputat?*

—En una transparència informativa, en una qualitat i, espere, en una eficàcia de gestió, si tenim la sort de governar, que

—Hi ha dos problemes bàsics en la societat espanyola, dels quals deriven tots els altres: un és la desocupació laboral i l'altre la crisi econòmica. Aquests problemes, ¿on s'accentuen més? En aquelles regions on hi ha hagut més iniciatives empresarials, més creació de treball, més benestar i més iniciatives a nivell internacional. ¿Què li passa ara a València? Li passa això. Abans era una societat molt equilibrada des del punt de vista econòmic, amb una economia agrícola sana de cara a l'exportació, una economia industrial de xicotetes i mitjanes empreses i un turisme en idèntiques condicions. I avui, aquests tres grans pilars de l'economia valenciana es troben en una crisi tremenda que aboca en una insatisfacció i una falta d'incentius que afecten, pràcticament, el setanta per cent de les famílies d'ací. Aleshores, si

guanyem, es notarà en una gestió eficaç des de Madrid que donarà els primers resultats en les regions que tradicionalment han estirat el tren: Múrcia, Comunitat Valenciana, Catalunya i Balears. I el País Basc en el seu moment.

—*Si la crisi és general, ¿es pot particularitzar la culpa en els socialistes?*

—La crisi és general, però en cada país afecta d'una manera diferent. ¿Per què Espanya avui és líder en desocupació a Europa? ¿Per què és líder en dèficit públic? ¿Per què ens han d'equiparar amb Portugal, Grècia i Irlanda? ¿Són l'Espanya i la València que volem en el context europeu? ¿Que

ens tinguen considerats com a objectiu número u perquè estem per baix del 75% del PNB? Falta confiança, seguretat, ocupació, qualificació i capacitat d'iniciativa per a modernitzar-se i ser competitius fora. I això és culpa dels socialistes.

—*Senyor Ortiz, portem molta entrevista i encara no ha parlat de corrupció. Em sorprèn.*

—No li ha de sorprendre perquè corrupció, en totes les societats del món, n'hi ha hagut, n'hi ha i n'hi haurà. El que no es pot fer és ser inoperant per afrontar la corrupció. Acceptant que la naturalesa humana és així, no es pot tolerar que els poders legislatiu, executiu i judicial, que són la base de la democràcia, amb independència, no prenguen mesures per a perseguir la corrupció i castigar-la.

L'esmerla blanca

Aquest agricultor intel·lectiu i europeu va prosperar en els enèrgics fòrums de la taronja i va estar en l'estranger quan era peccat. L'actitud refundacional de la dreta central i els propis mèrits el van definir en el seu dia com el rostre més cordial i vendible del PP a Europa. Ara defensa idèntic cartell per a l'acta de diputat a Madrid, mentre es perfilava com l'home fort dels populars locals i com el seu pròxim candidat a la Generalitat valenciana.

tindrà molt en compte allò que ací no s'ha fet fins ara: la defensa dels interessos de la Comunitat Valenciana en el context nacional i internacional. Avui no es pot concebre un govern —nacional o autonòmic— que no tinga en compte tot el que passa en l'Europa de les regions i dels ciutadans, ja que això ha de ser aplicat ací. Aquest és el bagatge que jo aporte: el coneixement d'Europa. És indispensable la coparticipació d'Espanya en aquest projecte de construcció europea, en aquest gran bloc democràtic, de defensa de les llibertats, de solidaritat i de convicència. Aleshores, un valencià a Madrid, ajudant en el procés de construcció europea, amb mentalitat europea i valenciana, és el repte que em porta a intentar aquesta aventura.

—*I en aspectes tangibles, ¿com es notaria? ¿Es pot quantificar en mesures concretes?*

Miquel Alberola